

ומסתלקת ממנה, שורה רוח של טמאה על אותו הגוף ונטמא. בשלהנשמה חזרה לגוף, עברה אומהה הזהמה, והרי נתבאר שבדי האדם נשארת זהמת הטמאה, ועל כן אל יעביר ידו על עינו, משום שאיתה רוח הטמאה שורה עליו עד שנוטל אותם, וכשנותל ידו פראי, אז מתקדש ונקרא קדוש.

ואיך אריך להתקדש? צריך כל אחד למיטה וכל אחד אחד מלמעלה, כדי שיתקדש מאותו של מעלה, ואותו שלמטה שיושב בזמה שטמאה בו. וזה הכליל לקלט טמאה, וזה להתקדש ממנה. זה ברוך וזה ארוור. ולא אריך לשפק, בביות את אותם מים של הזמה, שלא יקרב אליהם איש, שהרי בהם מתקנים הצד שלם, יוכל לקלט נזק מאום המים הטמאים.

ועוד שיעבר הזמה מידו לא יברך, ובארנו. ומשום לכך, בטרם יקדש האדם את ידיו בפרק, נקרא טמא. بيان שהתקדש, נקרא טהור. ומשום לכך אל יטל אלא מיד שגטהרה בראשונה, שפתוח (במדבר ט) והזיה הטהור על הטמא. זה נקרא טהור, וזה נקרא טמא.

משום לכך אין אחד למלعلا וכל אחד למיטה, זה קדוש וזה טמא. ואסור לעשות דבר עם אותם המים, אלא אריך לשפק אותם במקום שאנשים לא עוברים עליהם ולא ילין אותם בבית, שהרי بيان שנשפכו הארץ, רוח הטמאה נמצאת שם ויכולה להזיק. ואם חפר להם מדרון תחת הארץ שלא יראו - יפה.

דבר נesh, ונפקת מגיה. ועל דנסמלה קדייש נפקת ואספלקת מגיה, שריא רוחא מסאבא על ההוא גופה ואסתאב.

ובכד נשמטה אתהדרת לנופא, את עבר ההור זוהמא. והוא אתרם היידי דבר נesh זוהמא דמסאנו אשטאар בה. ועל דא לא עבר יידי על עינוי, בגין דההור רוח מסאבא שריא עלי, עד דנטיל לו. ובכד נטיל יידי בדקא חזי, בדין אתקדש ואקרי קדוש. והיך בעי לאתקדש. בעי חד כליל למתא וחדר כליל מלעילא, בגין דיתקדש מההור דלעילא. וההור דלתתא דיתיב בזוהמא דמסאנו ביתה. ודא כליל לקלבלא מסאנו, ודא לאתקדש מגיה, דא ברוך ודא ארוור. ולא בעין אינון מין דזוהמא לאושדא לון בביתא, דלא יקרב בהו בר נesh. דהא בהו מתבנשי סטרא דלהון, יכול לקלבלא נזק מאינון מין מסאבא.

ועד הדיעבר זוהמא מן יידי לא יברך, ואוקימנא. ובגין כך, בר נesh עד לא יקדש יידי בצחרא, אקרי טמא. בגין דאתקדש אקרי טהור. ובגין כך לא יטול אלא מן ידא דארכבי בקדמייתא. דכתיב, (במדבר ט) והזיה הטהור על הטמא. דא אקרי טהור. ודא אקרי טמא.

בגין כך חד כליל לעילא וחדר כליל למתא, דא קדייש ואדר מסאבא. ומאיון מין אסיר למעבד בהו מיד, אלא בעי לאושדא לון באתר דבני נsha לא עברין עליהו, ולא יבית לון בביתא. דהא בגין דאותשדן בארעא, רוחא מסאבא אשפהח תפן ויכיל לנזק. ואי חפר לון מדרון תחות ארעא דלא יתחזון שפיר.

ולא יתן אותם לנשים מכשפות
שוויכלו לחרע בהם לבני אדם,
משמעותם הפנים שתחקללו,
והקדוש ברוך הוא רוצה לטהר
את ישראל שהיינו קדושים,
שבחובו (חזקאל לו) זורקתי עליכם
מים טהורים מכל טמאותיכם
ומכל גלוייכם אטהר אתכם.

ויקחו וישלכו אותו הבירה והבור
רק אין בו מים. רבינו יהודה פמח
ואמר, (תהלים ט) תורה ה' תפמימה
משיבת נפש. [מי שבטל דבר תורה אבל
החריב עלם שלם] בפה יש לבני אדם
להשתדל בתורה, שכל מי
שמשתדל בתורה, יהיה לו חיים
בעולם הזה ובעולם הבא וזכה
בשני עולמות. ואפלגו מי
שמשתדל בתורה ולא משפצל בה
לשם כראוי, זוכה לשכר טוב
בעולם הזה, ואין דנים אותו
בעולם ההוא.

ובא וראה, כתוב (משלו)^א ארך ימים
בימינה בשם אלה עשר וכבוד.
ארך ימים באוטו שמשתדל
בתורה לשמה, שיש לו ארך ימים
בעולם ההוא שבו ארך ימים,
ואותם הימים הם ודאי ימים, שם
הוא בטחון הקדשה שלמעלה
שבוטח ארם בעולם הזה
להשפצל בתורה, להתחזק בעולם
ההוא, בשם אלה עשר וכבוד, יש
לו שכר טוב ושלוחה בעולם הזה.
ובכל מי שמשתדל בתורה לשמה,
כש יוצא מן העולם הזה, תורה
הולכת לפניו ומבריחה לפניו
ומגנה עליו שלא יקרבו אליו
בעל הרין. בששוכב הגור בקבר,
היא שומרת אותו. כשהנה שמה
הוילת להסתלק לשוב למקומה,
היא הוילת לפניה הנשמה הhayia.
וכמה שערירים נשברים מלפני
התורה עד שנגנשת למקומה,

ולא יהיב לנו לנשי חרישיא דיכלון
לאבאשא בהו לבני נשא. בגין דיןין
מיין הדאלטין, וקודשא בריך הוא בעי
לדפאה לנו לישראל ולמחיי קדישין.
הכטיב, (חזקאל לו) זורקתי עליכם מים טהורים
וטהרתם מפל טמאותיכם ומפל גלוייכם

אטהר אתכם:

ויקח וישלכו אותו הבירה והבור רק אין
בו מים. רבינו יהודה פמח ואמר,
(תהלים ט) תורה י' תפמימה משיבת נפש (טא רבטיל
טיל דאוריתא כאילו חרב עלמא שליט). בפה אית לנו לבני
נשא לאשתקלא באורייתא, דכל מאן
דאשתקלא באורייתא להו ליה חיים בעולם
דין ובעלמא דמי, זכי בתרין עלמין.
ואפילהו מאן דאשתקלא באורייתא ולא
ישתקלא בה לשמה בדקא יאות, זכי לאגר
טוב בעולם דין, ולא דיןין ליה בהוא
עלמא.

זהן חז, כתיב, (משלו)^א ארך ימים בימינה
בשם אלה עשר וכבוד. ארך ימים
בהוא דאשתקלא באורייתא לשמה, דאית
ליה ארך ימים בהוא עלמא דביה אורקה
דיומין. ואניין יומין איינון יומין ודאי, תפמן
אייה רחצנו דקדושא דלעילא דאטרחיז בר
בש בהאי עלמא לאשתקלא באורייתא,
לאתפקפא בהוא עלמא (דף גפה ע"א)
בשם אלה עשר וכבוד, אגר טוב ושלוחה אית
ליה בהאי עלמא.

ובכל מאן דישתקלא באורייתא לשמה, בפ'
נפיק מהאי עלמא, אוריתא אזלא
קמיה וארכזות קמיה ואגנית עליה, דלא
יקרבען בהדיה מאריהון דדין. בפ' שכיב
גופא בקברא, היא נטרת ליה. בפ' נשמתא אזל לא אסתקא למיתב